ĢENERĀLADVOKĀTES VERICAS TRSTENJAKAS [*VERICA TRSTENJAK*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2011. gada 17. novembrī [1]

Lieta C-504/09 P

Eiropas Komisija,
Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste
pret

Polijas Republiku

Apelācija — Vide — Gaisa piesārņojums — Direktīva 2003/87/EK — Siltumnīcefekta gāzu emisiju kvotu tirdzniecības sistēma — Emisijas kvotu sadales valsts plāns Polijas Republikai par laikposmu no 2008. līdz 2012. gadam — Dalībvalstu un Komisijas kompetence — Direktīvas 2003/87 9. panta 1. un 3. punkts un 11. panta 2. punkts

I – Ievads

1. Šīs apelācijas sūdzības attiecas uz sistēmu, kas izveidota saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvu 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu [ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcefekta gāzu] emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 27. oktobra Direktīvu 2004/101/EK (OV L 338, 18. lpp.; turpmāk tekstā – "Direktīva").

2. Savās apelācijas sūdzībās Eiropas Komisija un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdz pilnībā atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas [tagad – Vispārējā tiesa] 2009. gada 23. septembra spriedumu lietā T-183/07 Polija/Komisija (Krājums, II-3395. lpp.; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), saskaņā ar kuru tā ir atcēlusi Komisijas 2007. gada 26. marta Lēmumu C(2007) 1295, galīgā redakcija, par valsts siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu sadales plānu (turpmāk tekstā – "VSP"), ko Polijas Republika izziņojusi par laikposmu no 2008. līdz 2012. gadam saskaņā ar Direktīvu 2003/87 (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums").

II – Atbilstošās tiesību normas

3. Direktīvas 9. pantā ir noteikts:

"1. Par katru periodu, kas minēts [Direktīvas] 11. panta 1. un 2. punktā, katra dalībvalsts izstrādā valsts plānu, ar kuru nosaka kopējo kvotu daudzumu, ko valsts nodomājusi piešķirt uz šo periodu, un ierosināto to sadales kārtību. Plāna pamatā ir jābūt objektīviem un pārredzamiem kritērijiem, arī tiem, kas minēti [Direktīvas] III pielikumā, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes. Komisijai neatkarīgi no Līguma [noteikumiem] vēlākais līdz 2003. gada 31. decembrim jāizstrādā [Direktīvas] III pielikumā minēto kritēriju īstenošanas pamatnostādnes.

1 — Oriģinālvaloda – slovēņu; tiesvedības valoda – poļu.

Plāns par periodu, kas minēts 11. panta 1. punktā, ir jāpublicē un jāpaziņo Komisijai un citām dalībvalstīm, vēlākais, līdz 2004. gada 31. martam. Turpmākajiem periodiem plāns ir jāpublicē un jāpaziņo Komisijai un dalībvalstīm vismaz 18 mēnešus pirms attiecīgā perioda sākuma.

2. Emisijas kvotu valsts sadales plāns ir jāapspriež [Direktīvas] 23. panta 1. punktā minētajā komitejā.

3. Triju mēnešu laikā pēc emisijas kvotu valsts sadales plāna paziņošanas, ko dalībvalsts izdara saskaņā ar 1. punktu, Komisija var noraidīt plānu vai kādu tā daļu sakarā ar tā neatbilstību [Direktīvas] III pielikumā vai 10. pantā minētajiem kritērijiem [III pielikumā minētajiem kritērijiem vai 10. panta noteikumiem]. Dalībvalsts pieņem lēmumu saskaņā ar 11. panta 1. vai 2. punktu tikai tad, ja Komisija piedāvātos grozījumus ir akceptējusi. Atteikuma gadījumā Komisija sniedz pamatojumu."

4. Saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu:

"Uz piecu gadu periodu, kas sākas 2008. gada 1. janvārī, un uz katru nākamo piecu gadu periodu katra dalībvalsts nolemj kopējo kvotu daudzumu, ko tā piešķirs uz šo periodu, un sāk kvotu piešķiršanas procesu katras iekārtas operatoram. Šis lēmums ir jāpieņem vismaz 12 mēnešus pirms attiecīgā perioda sākuma, pamatojoties uz emisijas kvotu valsts sadales plānu, kas izstrādāts atbilstīgi 9. pantam un saskaņā ar 10. pantu, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes."

5. Direktīvas III pielikumā ir uzskaitīti divpadsmit kritēriji, kas ir piemērojami VSP. Minētā pielikuma 1.–3. un 12. punktā norādītie kritēriji attiecīgi paredz:

"1. Kopējam piešķiramo kvotu daudzumam uz attiecīgo periodu ir jābūt saskaņotam ar dalībvalsts saistībām ierobežot emisiju atbilstīgi Lēmumam 2002/358/EK un Kioto protokolam, ņemot vērā, no vienas puses, kopējo emisijas daļu, ko aptver šīs kvotas, salīdzinot ar emisiju no avotiem, uz kuriem neattiecas šī direktīva, un, no otras puses, valstu enerģētikas politiku, un jābūt saskaņotam ar valsts klimata pārmaiņu programmu. Kopējais piešķiramo kvotu daudzums nedrīkst pārsniegt daudzumu, kāds šķiet vajadzīgs šā pielikuma kritēriju stingrai piemērošanai. Pirms 2008. gada daudzumam jābūt saskaņotam ar iespēju katrai dalībvalstij sasniegt vai pat pārsniegt [tās] mērķus saskaņā ar Direktīvu [Lēmumu] 2002/358/EK un Kioto protokolu.

2. Kopējam piešķiramo kvotu daudzumam ir jābūt saskaņā ar esošo un plānoto progresu, izpildot dalībvalstu ieguldījumu saistībās, ko Kopiena uzņēmusies saskaņā ar Direktīvu [Lēmumu] 93/389/EEK.

3. Piešķiramo kvotu daudzumam ir jābūt saskaņotam ar to darbību potenciālu, ieskaitot tehnoloģisko potenciālu, uz kurām attiecas šī emisijas samazināšanas sistēma. Dalībvalstis var balstīt kvotu sadali uz vidējo siltumnīcas efektu izraisošo gāzu [uz vidējo siltumnīcefekta gāzu] emisijas daudzumu uz produkta vienību un sasniedzamo progresu attiecībā uz veicamajām darbībām.

[..]

12. Plānā nosaka maksimālo [sertificēto emisiju samazinājumu] un [emisiju samazināšanas vienību] daudzumu, ko operatori var izmantot Kopienas sistēmā, kā procentuālo daļu no katrai iekārtai piešķirtā kvotu daudzuma. Minētā procentuālā daļa saskan ar dalībvalsts papildināmības saistībām, ko tā uzņēmusies saskaņā ar Kioto Protokolu, un lēmumiem, kas pieņemti atbilstīgi *UNFCCC* vai Kioto Protokolam."

6. Attiecībā uz citiem attiecīgajiem noteikumiem ir jāatsaucas uz atbilstošajām tiesību normām, kas izklāstītas pārsūdzētajā spriedumā.

III – Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

7. Strīdīgā lēmuma pieņemšanas priekšvēsture un tā rezolutīvā daļa ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 9.–15. punktā.

IV – Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

8. Polijas Republika cēla Vispārējā tiesā prasību par strīdīgo lēmumu. Tiesvedība Vispārējā tiesā ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 16.–24. punktā.

9. Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa pilnībā atcēla strīdīgo lēmumu.

10. Pārsūdzētā sprieduma 70.–134. punktā Vispārējā tiesa vispirms konstatēja, ka Komisija ir pārsniegusi savu kontroles kompetenci saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu. Pirmkārt, tā pārmeta Komisijai, ka tā nav aprobežojusies ar Polijas Republikas VSP atbilstības kontroli, bet gan ir aizstājusi Polijas Republikas izmantotos datus ar saviem datiem, kuri tika iegūti, pamatojoties uz Komisijas vērtēšanas metodēm. Otrkārt, tā iebilst pret to, ka Komisija strīdīgajā lēmumā pati ir noteikusi maksimālo kopējo sadalāmo kvotu līmeni.

11. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 135.–154. punktā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka Komisija ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, noraidot Polijas Republikas izmantotos datus, nepaskaidrojot, kādēļ šie dati neatbilst Direktīvas III pielikuma kritērijiem.

12. Visbeidzot pārsūdzētā sprieduma 155.–163. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka šīs kļūdas tiesību piemērošanā izraisīja ne tikai strīdīgā lēmuma 1. panta 1. punkta, 2. panta 1. punkta un 3. panta 1. punkta atcelšanu, bet arī visa lēmuma atcelšanu, jo pārējie tā noteikumi nav nodalāmi.

V – Tiesvedība Tiesā

13. Komisija iesniedza apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu, un tās prasījumi Tiesai ir šādi:

— pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14. Atbildes rakstā uz Komisijas apelācijas sūdzību Polijas Republika lūdz Tiesu:

— pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību, pamatojoties uz Tiesas Reglamenta 116. panta 1. punkta pirmo ievilkumu;

— gadījumā, ja Tiesa pilnībā nenoraida apelācijas sūdzību, pārbaudīt un lemt par visiem pirmajā instancē iesniegtajiem prasījumiem un it īpaši pārbaudīt un lemt par prasības atcelt tiesību aktu pirmo pamatu atbilstoši Tiesas Reglamenta 116. panta 1. punkta otrajam ievilkumam;

— gadījumā, ja Tiesa pilnībā nenoraida apelācijas sūdzību un nelemj par iepriekš minētajā ievilkumā norādītajiem prasījumiem, pēc lietas izskatīšanas Tiesā vai Vispārējā tiesā saskaņā ar Tiesas diskrecionāro novērtējumu lemt par prasījumiem, kas pirmajā instancē ir izteikti 3.–9. pamatā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15. Savā atbildes rakstā uz Komisijas apelācijas sūdzību Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

— apmierināt Komisijas apelācijas sūdzību un atcelt pārsūdzēto spriedumu, izņemot tās pirmo pamatu.

16. Ar 2010. gada 28. jūnija rīkojumu Čehijas Republikai un Rumānijai tika atļauts iestāties lietā Polijas Republikas prasījumu atbalstam un Dānijas Karalistei tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

17. Tiesas sēdē, kura notika 2011. gada 29. septembrī, Dānijas, Polijas un Čehijas valdību, kā arī Komisijas pārstāvji precizēja savas nostājas un atbildēja uz uzdotajiem jautājumiem.

VI – Par Komisijas interesi iesniegt apelācijas sūdzību

18. 2009. gada 11. decembrī, tātad pēc strīdīgā lēmuma atcelšanas un pēc tam, kad Komisija bija iesniegusi apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu, Komisija pieņēma jaunu lēmumu, pamatojoties uz Direktīvas 9. panta 3. punktu. Jaunajā lēmumā tā noraidīja Polijas Republikas VSP un apstiprināja tā neatbilstību Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem, nenorādot sadalāmo kvotu daudzuma maksimālo līmeni. Polijas Republika neiebilda pret jauno lēmumu un 2010. gada 8. aprīlī paziņoja jaunu VSP, kurā piedāvāja kopējo sadalāmo kvotu daudzumu 208,5 miljonu tonnu CO_2 apmērā. Komisija 2010. gada 19. aprīļa lēmumā neizteica iebildumus pret šo VSP.

19. Ņemot vērā šos apstākļus, ir jāpārbauda Komisijas interese iesniegt apelācijas sūdzību. Tiesa pēc savas iniciatīvas var izvirzīt iebildumu, ka vienam no lietas dalībniekiem nav intereses uzturēt apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas spriedumu, ja pēc sprieduma pasludināšanas ir kļuvuši zināmi apstākļi, kuru dēļ šis spriedums zaudē apelācijas sūdzības iesniedzējam kaitējošo raksturu, un atzīt apelācijas sūdzību par nepieņemamu vai par tādu, kam šī iemesla dēļ ir zudis priekšmets. Apelācijas sūdzības iesniedzēja interese iesniegt apelācijas sūdzību nozīmē, ka apelācijas iznākums, iespējams, var būt labvēlīgs lietas dalībniekam, kas to ir iesniedzis [2].

20. Šajā gadījumā jaunā lēmuma pieņemšanas dēļ Komisijas interese uzturēt apelācijas sūdzību nezuda. Protams, iespējamā pārsūdzētā sprieduma atcelšana neatjaunotu strīdīgo lēmumu, kurš pa to laiku jau bija aizvietots ar jaunu lēmumu. Tomēr Komisija ir ieinteresēta tādā Tiesas spriedumā, kas apstiprina tās aizstāvēto Direktīvas 9. panta 3. punkta interpretāciju. Čehijas Republika, Ungārijas Republika, Lietuvas Republika un Rumānija Vispārējā tiesā ir apstrīdējušas Komisijas lēmumus, kuros tā noraida to VSP [3]. Šīs tiesvedības ir atliktas, gaidot Tiesas spriedumus šajā lietā un lietā C-505/09 P Komisija/Igaunija. Komisijai joprojām ir interese uzturēt apelācijas sūdzību, ņemot vērā šīs tiesvedības Vispārējā tiesā.

VII – Par pirmo pamatu

21. Savā pirmajā pamatā Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi tās Reglamenta 48. panta 2. punktu, lēmusi *ultra petita* un pārsniegusi savu kontroles kompetenci.

2 — 1995. gada 19. oktobra spriedums lietā C-19/93 P *Rendo* u.c./Komisija (*Recueil*, I-3319. lpp., 13. punkts) un 2009. gada 3. septembra spriedums lietā C-535/06 P *Moser Baer India*/Padome (Krājums, I-7051. lpp., 24. punkts).

3 — Lieta T-194/07 Čehijas Republika/Komisija (OV 2007, C 199, 38. lpp.), lieta T-221/07 Ungārija/Komisija (OV 2007, C 199, 41. lpp.), lieta T-368/07 Lietuva/Komisija (OV 2007, C 283, 35. lpp.), lieta T-483/07 Rumānija/Komisija (OV 2008, C 51, 56. lpp.) un lieta T-484/07 Rumānija/Komisija (OV 2008, C 51, 57. lpp.).

22. Šis pamats attiecas uz Vispārējās tiesas pamatojumu pārsūdzētā sprieduma 70.–79. punktā. Pārsūdzētā sprieduma 70. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Polijas Republikas prasības otrais pamats ir iedalāms divās daļās: pirmā ir attiecināma uz to, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, un otrā – par Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta kļūdainu interpretāciju un piemērošanu. Pārsūdzētā sprieduma 71.–79. pantā Vispārējā tiesa vērtēja Komisijas iebildumu, saskaņā ar kuru otrā pamata otrā daļa ir jauns pamats, kuru Polijas Republika pirmo reizi ir izvirzījusi replikas stadijā un kurš tādēļ ir nepieņemams. Vispārējā tiesa šo iebildi par nepieņemamību noraidīja. Tā konstatēja, ka argumentācija par Direktīvas 9. panta 3. punkta pārkāpumu jau ir ietverta Polijas Republikas prasības pieteikumā un ka papildu argumentācija, ko tā ir sniegusi savā replikā, uzskatāma vienīgi par šīs daļas papildinājumu.

23. Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieņēmusi Polijas Republikas otrā pamata otro daļu. Tā uzskata, ka šī daļa neizriet no argumentācijas, kuru Polijas Republika ir sniegusi savā prasības pieteikumā.

24. Komisijas pirmais pamats ir jānoraida. Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka Polijas Republikas otrā pamata otrā daļa ir pieņemama.

25. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. un 53. pantu, kā arī Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā tostarp ir jāietver kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Pamatā par tiesību normu pārkāpumu EKL 230. panta otrās daļas (šobrīd LESD 263. pants) izpratnē ir jānorāda attiecīgā norma.

26. Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktu tiesvedības laikā jaunu pamatu izvirzīšana ir aizliegta, ja vien tie nav pamatoti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas tika atklāti tiesvedības laikā. Šis noteikums par jaunu pamatu aizliegumu ir jāinterpretē, ņemot vērā, pirmkārt, tā mērķus nodrošināt pareizu tiesvedību un tiesību uz aizstāvību ievērošanu un, otrkārt, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību. Ņemot vērā šos principus, pamats ir uzskatāms par pieņemamu, ja būtiskākie fakti un tiesību normas, ar kuriem tas pamatots, pietiekami skaidri un precīzi izriet no prasības pieteikuma, tā, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa nepieciešamības gadījumā varētu pieņemt lēmumu par prasības pieteikumu bez papildu informācijas. Tātad ir pietiekami, ja pamats vismaz kopsavilkuma veidā, tomēr loģiski un saprotami izriet no prasības pieteikuma [4].

27. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, Vispārējā tiesa ir pamatoti konstatējusi, ka no Polijas Republikas prasības pieteikuma pietiekami skaidri un precīzi izriet kritika par kļūdainu Direktīvas 9. panta 3. punkta interpretāciju un piemērošanu. Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 73. un 74. punkta, Polijas Republika tajā ir kritizējusi to, ka Komisija, atsakoties vērtēt datus, kurus Polijas Republika bija norādījusi savā VSP, un izmantojot pati savus datus, ir pārsniegusi savu kompetenci.

28. Turklāt ir jānoraida Komisijas iebildums, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa pēc savas iniciatīvas esot noteikusi, ka šī daļa attiecas uz Direktīvas 9. panta 3. punktu. Kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 75. punktā, Polijas Republika uz Direktīvas 9. panta 3. punktu atsaucās savā otrajā pamatā, prasības pieteikuma 54. punktā. Katrā ziņā ir jākonstatē, ka Polijas Republika ir nepārprotami norādījusi uz šo noteikumu, kas bija juridiskais pamats strīdīgā lēmuma pieņemšanai.

29. Visbeidzot iebildums, saskaņā ar kuru Polijas Republikas argumentācija saistībā ar otro pamatu nav pietiekami skaidra, jo tajā ir atsauce uz citiem noteikumiem, nevis Direktīvas 9. panta 3. punktu, nav pamatots. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, atsauce uz Direktīvas 9. panta 1. punktu nerada šaubas par otrās daļas priekšmetu. Starp šiem diviem noteikumiem pastāv cieša saikne: tā kā Komisija pārsniedz savu VSP kontroles kompetenci saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, tā ierobežo dalībvalstu kompetenci izstrādāt VSP saskaņā ar šā panta 1. punktu.

4 — 2007. gada 26. aprīļa spriedums lietā C-412/05 P *Alcon*/ITSB (Krājums, I-3569. lpp., 38.–40. punkts) un 2008. gada 17. jūlija spriedums lietā C-71/07 P *Campoli*/Komisija (Krājums, I-5887. lpp., 63. punkts).

30. Tātad Komisijas pirmais pamats ir jānoraida.

VIII – Par otro pamatu

31. Komisijas otrais pamats attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz Direktīvas 9. panta 3. punkta interpretāciju.

32. Šis pamats attiecas uz Vispārējās tiesas pamatojumu pārsūdzētā sprieduma 80.–134. punktā. Šajā pārsūdzētā sprieduma daļā Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 80.–92. punktā izteica dažus apsvērumus par Direktīvas mērķiem, kompetences sadalījumu starp Komisiju un dalībvalstīm un par kontroles apjomu Vispārējā tiesā. Pēc tam pārsūdzētā sprieduma 99.–134. punktā tā konstatēja, ka Komisija ir pārkāpusi Direktīvas 9. panta 1. un 3. punktu, pirmkārt, aizstājot izvērtējuma metodi un datus, kurus Polijas Republika bija piedāvājusi savā VSP, ar savu izvērtējuma metodi un saviem datiem un, otrkārt, nosakot ierobežotu maksimālo līmeni siltumnīcefekta gāzu kopējam sadalāmo kvotu daudzumam.

33. Ievada apsvērumos par otro pamatu Komisija vispirms pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir konstatējusi, ka Komisijas veiktā VSP kontrole saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu ir atbilstības kontrole, kura ir stingri ierobežota (A). Pēc tam šis Komisijas pamats ir sadalāms divās daļās, kur pirmā attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu (B) un otrā uz Direktīvas priekšmeta un mērķa neievērošanu (C).

A – *Par kontroles raksturu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu*

34. Vispirms ir jāvērtē, cik pamatota ir kritika par Vispārējās tiesas ievada apsvērumiem par kompetences sadalījumu starp Komisiju un dalībvalstīm.

35. Vispirms pārsūdzētā sprieduma 82. un 83. punktā Vispārējā tiesa atsaucās uz EKL 249. panta trešo daļu (tagad LESD 288. panta trešā daļa) un norādīja, ka vides jomā, kuru reglamentē EKL 174.–176. pants (tagad LESD 191.–193. pants), Savienības un dalībvalstu kompetence ir dalīta. No tā izriet, ka, ja vien nepastāv Kopienu tiesību norma, kurā skaidri un precīzi noteikta forma un metodes, kas dalībvalstīm jāizmanto, to izvēle paliek pilnīgā dalībvalstu ziņā, tādēļ Komisijai ir attiecīgi juridiski pamatoti jāpierāda, ka dalībvalstu izmantotie līdzekļi ir pretrunā Savienības tiesībām. Pēc tam pārsūdzētā sprieduma 85.–88. punktā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka vienīgi dalībvalstu kompetencē ir izstrādāt VSP un pieņemt galīgos lēmumus par kvotu kopējo daudzumu un ka tām ir zināma rīcības brīvība šās kompetences īstenošanā. Visbeidzot attiecībā uz Komisijas kompetenci Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 89. punktā konstatēja, ka no Direktīvas 9. panta 3. punkta viennozīmīgi izriet, ka Komisijas kontroles pilnvaras ir stingri ierobežotas un ka Komisija var vienīgi pārbaudīt dalībvalsts VSP atbilstību Direktīvas III pielikumā minētajiem kritērijiem un 10. panta noteikumiem.

36. Savā otrajā pamatā Komisija ar Apvienotās Karalistes atbalstu norāda, ka tās kontroles pilnvaras saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu nevar uzskatīt par stingri ierobežotu atbilstības kontroli. Pirms šā iebilduma (2) vērtēšanas vispirms ir īsi jāapraksta VSP kontroles procedūra, kas noteikta Direktīvas 9. un 11. pantā (1).

1) VSP kontroles procedūra

37. Saskaņā ar Direktīvas 1. pantu tā izveido sistēmu siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā, lai veicinātu siltumnīcefekta gāzu emisiju samazināšanos rentablā un ekonomiski efektīvā veidā.

38. Šīs sistēmas ietvaros katrai dalībvalstij ir jāizstrādā VSP, kurā tostarp ir precizēts kvotu kopējais daudzums, kuru tās vēlas sadalīt attiecīgajā tirdzniecības laikposmā, un veids, kādā tās ierosina veikt sadali. Saskaņā ar Direktīvas 9. panta 1. punkta otro teikumu šā VSP pamatā ir jābūt objektīviem un pārredzamiem kritērijiem, arī tiem, kas uzskaitīti Direktīvas III pielikumā, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes. Dalībvalstīm ir jāziņo par saviem VSP Komisijai un citām dalībvalstīm astoņpadsmit mēnešus pirms attiecīgā tirdzniecības laikposma sākuma.

39. Saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu Komisija pārbauda, vai paziņotie VSP atbilst kritērijiem, kuri minēti Direktīvas III pielikumā, un 10. panta noteikumiem, un tā noraida tos, kas neatbilst. No Direktīvas 11. panta 2. punkta izriet, ka dalībvalsts savu galīgo lēmumu par to kvotu kopējo daudzumu, kuras tā sadalīs attiecīgajā laikposmā, var pamatot ar VSP, kuru Komisija ir apstiprinājusi vai kuru tā nav noraidījusi trīs mēnešu laikā kopš paziņošanas brīža. Taču dalībvalsts nevar pamatot savu galīgo lēmumu ar VSP, kuru Komisija ir noraidījusi. Tātad Komisijai ir bloķēšanas pilnvaras.

2) Par Komisijas iebildumiem

40. Vispārējā tiesa ir pamatoti konstatējusi, ka Komisijas veiktā VSP kontrole saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu ir atbilstības kontrole. Kā jau Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 89. punktā, no šā noteikuma viennozīmīgi izriet, ka Komisijas nozīme aprobežojas ar dalībvalsts VSP atbilstības kontroli saskaņā ar Direktīvas III pielikumā norādītajiem kritērijiem un 10. panta noteikumiem. Lai noraidītu VSP, Komisijai ir jāpierāda, ka dalībvalsts ir pārsniegusi tai saskaņā ar Direktīvu piešķirto rīcības brīvību.

41. Iebildumi, kurus Komisija izvirza attiecībā uz Vispārējās tiesas pamatojumu, nav pamatoti.

42. Pirmkārt, nav iespējams no iepriekšminētā kontroles, kas veikta saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, raksturojuma secināt, ka tā ir pārāka par atbilstības kontroli. Protams, Direktīva piešķir būtisku nozīmi Komisijai, kurai tostarp ir kontroles un bloķēšanas pilnvaras. Tomēr Direktīvas 9. panta 3. punkts tai nepiešķir pilnvaras aizstāt dalībvalsti tās VSP izstrādē vai tās galīgā lēmuma pieņemšanā jautājumā par sadalāmajām kvotām. Tātad Komisija var noraidīt VSP vienīgi tad, ja tā pierāda, ka dalībvalsts ir pārsniegusi tai saskaņā ar Direktīvu piešķirto rīcības brīvību.

43. Otrkārt, Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka kontroles kvalificēšana par atbilstības kontroli atbilstoši Direktīvas 9. panta 3. punktam ir saskaņā ar EKL 249. panta trešo daļu, saskaņā ar kuru direktīva dalībvalstij uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šīs valsts iestādēm noteikt to īstenošanas formu un metodes. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, šajā gadījumā šī norma ir piemērojama.

44. Vispirms ir jānoraida Komisijas arguments, saskaņā ar kuru EKL 249. panta trešā daļa ir piemērojama vienīgi *a posteriori* veiktai kontrolei, piemēram, procedūrā par pienākumu neizpildi. Šī norma ir vispārpiemērojama. Šajā gadījumā tā ir jāņem vērā, vērtējot, vai Komisijai ir jāievēro dalībvalstu izvēle attiecībā uz datiem un izvērtējuma metodēm, ko tās izmanto savu VSP izstrādē.

45. Turklāt ir jānoraida Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru dalībvalstīm nav rīcības brīvības, jo EKL 249. panta trešā daļa neesot piemērojama tādēļ, ka Direktīvas 9. panta 3. punktam ir "regulatīvs" raksturs. Komisija uzskata, ka direktīvas noteikumam, kas piemērojams vienīgi starp iestādēm un dalībvalstīm un kura piemērojamība nav atkarīga no tā, vai tas iepriekš ir transponēts valstu tiesību aktos, ir "regulatīvs" raksturs. Šī argumentācija nav pārliecinoša. EKL 249. panta trešā daļa ir piemērojama visiem direktīvas noteikumiem, tātad arī noteikumiem, kas paredzēti piemērošanai vienīgi starp iestādēm un dalībvalstīm. Turklāt Komisija neizvirza nevienu pārliecinošu pamatojumu,

kādēļ tāds noteikums kā Direktīvas 9. panta 3. punkts nevarētu dalībvalstīm sniegt rīcības brīvību attiecībā uz formu un metodēm, ja šie elementi Direktīvā nav saskaņoti. Katrā ziņā Vispārējās tiesas pieeja ir attaisnota, ņemot vērā, ka Direktīva ir pieņemta dalītas kompetences jomā, kurā dalībvalstis saglabā savu kompetenci, ja kāds aspekts nav saskaņots.

46. Treškārt, Komisija nevar pārliecinoši atsaukties uz to, ka tai ir rīcības brīvība, jo tā var veikt pati savu sarežģītu ekonomisku un ekoloģisku izvērtējumu, kontrolējot VSP saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, un šī rīcības brīvība ierobežo dalībvalstu rīcības brīvību. Patiesībā šī Komisijas rīcības brīvība nemaina Direktīvas 9. panta 3. punktā paredzētās kontroles būtību – tā ir atbilstības kontrole. Komisijas rīcības brīvība ļauj tai noteikt salīdzinājuma punktu, kas balstās uz tās izvēlētajiem datiem un metodēm, kurus tā var izmantot, lai pierādītu, ka VSP neatbilst Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem un 10. panta noteikumiem. Tomēr tā neļauj noraidīt dalībvalsts VSP tikai tādēļ, ka tas neatbilst tās izvēlētajam salīdzināšanas punktam.

47. Tādēļ iebildumi, kas izvirzīti par Vispārējās tiesas ievada apsvērumiem pārsūdzētā sprieduma 82.–89. punktā, ir jānoraida.

B – *Par pirmo daļu saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu*

48. Komisijas otrā pamata pirmā daļa attiecas uz Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru tā esot pārkāpusi Direktīvas 9. panta 3. punktu, Polijas Republikas veikto analīzi aizstājot ar savējo. Šī daļa iedalās divos iebildumos saistībā, pirmkārt, ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu (1) un, otrkārt, ar Vispārējās tiesas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz Komisijas aizstātajiem datiem (2).

1) Par iebildumu saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

49. Vispārējā tiesā notikušās tiesvedības laikā Komisija aizstāvēja savu Direktīvas 9. panta 3. punkta interpretāciju, saskaņā ar kuru tai nebija pienākuma izvērtēt datus, kurus Polijas Republika bija ierakstījusi savā VSP, norādot, ka saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu tai bija jāizmanto dati, kas iegūti no tiem pašiem avotiem un ar tādām pašām izvērtējuma metodēm kā visu citu dalībvalstu VSP.

50. Pārsūdzētā sprieduma 100.–120. punktā Vispārējā tiesa noraidīja šo argumentāciju. Tā uzskatīja, ka vienlīdzīgas attieksmes princips nevar mainīt kompetences sadalījumu starp Komisiju un dalībvalstīm, kas paredzēts Direktīvā, saskaņā ar kuras noteikumiem pēdējo minēto kompetencē ir izstrādāt savus VSP un pieņemt galīgo lēmumu par sadalāmo kvotu daudzumu. Tā kā Komisijai nav standartizācijas tiesību un galvenās nozīmes VSP izstrādē, tā nevarēja atsaukties uz vienlīdzīgas attieksmes principu, lai dalībvalstīm piemērotu vienādu izvērtējuma metodi. Tātad Komisijai bija jākontrolē Polijas Republikas VSP iekļauto datu atbilstība Direktīvas III pielikumā minētajiem kritērijiem un tā nedrīkstēja VSP iekļautos datus aizstāt ar saviem datiem.

51. Komisija, kuru atbalsta Dānijas Karaliste, pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nepareizi interpretējusi tās kontroles pilnvaras Direktīvas 9. panta 3. punkta izpratnē un ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu. Tai visām dalībvalstīm bija jāpiemēro aktuāli dati, kas iegūti no viena avota, un prognozes par vienu un to pašu laikposmu, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret visiem VSP.

52. Vispirms jāizvērtē iebildums par kļūdainu interpretāciju attiecībā uz Komisijas kontroles pilnvaru apjomu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu (a) un tikai tad jāpievēršas kritikai par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu (b). Visbeidzot, es analizēšu citus pārmetumus, kas izvirzīti par Vispārējās tiesas pamatojumu (c).

a) Par Komisijas kontroles pilnvaru apjomu

53. Pirmkārt, Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nepareizi interpretējusi tās kontroles pilnvaru apjomu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu. Tā uzskata, ka tā pati drīkst noteikt parametrus, lai novērtētu VSP iekļauto datu atbilstību Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem. Tādēļ tā uzskata, ka tai nav pienākums pārbaudīt VSP izmantoto ekonomisko rādītāju ticamību.

54. Šis Komisijas iebildums nav pamatots. Vispārējā tiesa pamatoti norādīja, ka Komisijai bija jāpārbauda, vai ekonomiskie rādītāji, kurus Polijas Republika bija iekļāvusi savā VSP, atbilda Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem.

55. Kā jau iepriekš ir izklāstīts, Direktīvas 9. panta 3. punktā Komisijai ir noteiktas vienīgi atbilstības kontroles pilnvaras, kas tai ļauj noraidīt dalībvalsts VSP, kurš neatbilst Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem vai 10. panta noteikumiem [5].

56. Attiecībā uz kontroles pakāpi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 105. punktā pamatoti konstatēja, ka Direktīvas III pielikumā ir uzskaitīti kritēriji, kuri dalībvalstij ir jāievēro savā VSP, tomēr nenorādot formu un metodes, kas jāizmanto, lai novērtētu VSP atbilstību minētajiem kritērijiem. Tātad dalībvalstis drīkst izmantot pašu izvēlētus datus un izvērtējuma metodes ar noteikumu, ka to izmantošanas dēļ netiek iegūti rezultāti, kas neatbilst šiem kritērijiem. Veicot kontroli saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, Komisijai ir jāievēro šī dalībvalstu rīcības brīvība. Tas nozīmē, ka tā nevar noraidīt dalībvalsts VSP tikai tādēļ, ka tajā iekļautie dati neatbilst tās izvēlētajiem datiem, bet gan tai ir jāpierāda, ka VSP iekļautie dati neatbilst Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem.

57. Komisijas izvirzītie argumenti, lai pamatotu savu nostāju, nav pārliecinoši.

58. Pirmkārt, ir jānoraida Komisijas arguments, saskaņā ar kuru tai nav pienākuma izvērtēt Polijas Republikas VSP iekļautos datus tādēļ, ka tā ir atgādinājusi dalībvalstīm, cik svarīgi ir pārbaudīt datus par patieso emisiju daudzumu. Šāda pieeja būtu attaisnota sistēmā, kas Komisijai ļautu aizstāt dalībvalstu datus vai pašai noteikt parametrus, kas piemērojami atbilstības kritēriju izvērtējumam. Taču Direktīvā Komisijai nav paredzētas šādas pilnvaras. Gadījumā, ja Komisijai būtu šaubas par VSP iekļauto datu atbilstību, tai būtu jāpierāda šo datu neatbilstība kritērijiem, kas uzskaitīti Direktīvas III pielikumā.

59. Otrkārt, no tā, ka Komisijai ir vienlaicīgi jākontrolē dažādu dalībvalstu VSP, nevar secināt, ka Direktīva tai piešķir pilnvaras aizstāt datus, kurus dalībvalsts ir iekļāvusi VSP, ar pašas izvēlētiem datiem.

60. Treškārt, teleoloģiskā interpretācija, kas izceļ Direktīvas 9. panta 3. punkta mērķi, neļauj attaisnot Komisijas pieeju, saskaņā ar kuru tai nav pienākuma pārbaudīt datus, kurus Polijas Republika ir iekļāvusi savā VSP.

61. Šāda pieeja nav pamatojama ar Direktīvas preambulas 30. apsvērumu. Šajā apsvērumā ir paredzēts vienīgi tas, ka siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu nav iespējams īstenot pilnībā, ja dalībvalstis darbojas atsevišķi, tādēļ to labāk var īstenot Kopienu līmenī.

62. Turklāt ir jānoraida arguments, ka, rīkojoties citādi, nekā ir ierosinājusi Komisija, nav iespējams sasniegt Direktīvas mērķus. Dalītas kompetences jomā, piemēram, vides aizsardzības jomā, Savienības likumdevējam ir jānosaka pasākumi, kurus tas uzskata par nepieciešamiem, lai sasniegtu paredzētos mērķus, ievērojot subsidiaritātes un proporcionalitātes principus. Ja no attiecīgā akta skaidri un nepārprotami izriet likumdevēja izvēle, Savienības tiesām nav jāaizstāj savs vērtējums ar likumdevēja vērtējumu, izmantojot teleoloģisko interpretāciju.

5 — Skat. šo secinājumu 40.–47. punktu.

63. Savienības likumdevēja griba uzticēt Komisijai vienīgi atbilstības kontroles pilnvaras, nevis aizstāšanas vai standartizēšanas pilnvaras izriet gan no skaidra un nepārprotama Direktīvas 9. panta 3. punkta formulējuma, gan arī no tās *travaux préparatoires*[6]. Tādēļ Komisijas atbalstītā Direktīvas 9. panta 3. punkta interpretācija pārsniedz teleoloģiskās interpretācijas robežas. Savienības likumdevējam šis noteikums ir jāgroza, ja tas uzskata, ka tas neļauj sasniegt paredzētos mērķus[7].

64. Tātad kritika par Komisijas saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu veiktu kontroles pilnvaru apmēra kļūdainu izpratni ir jānoraida.

b) Par vienlīdzīgas attieksmes principu

65. Otrkārt, Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu.

66. Šis iebildums nav pamatots.

67. Vienlīdzīgas attieksmes princips nosaka, ka līdzīgas situācijas nedrīkst risināt atšķirīgi, bet atšķirīgas situācijas – līdzīgi, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota. Atšķirīgas situācijas raksturojošie elementi un tātad to salīdzināmais raksturs ir jānosaka un jāvērtē, ņemot vērā Savienības tiesību akta, ar ko ievieš šo atšķirību, mērķi[8].

68. Tātad ir jāsecina, ka Komisijas iebildums ir pamatots ar kļūdainu izpratni par tās kontroles pilnvarām saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, šis noteikums nedod tai tiesības noteikt ekonomiskos parametrus, kas jāizmanto, lai vērtētu VSP atbilstību Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem. Kā jau iepriekš ir norādīts, Direktīvā dalībvalstīm ir paredzēta rīcības brīvība un tās var piemērot datus un izvērtējuma metodes pēc savas izvēles, ja vien nav tā, ka šās izvēles dēļ rezultāti neatbilst šiem kritērijiem. Iespējamās atšķirības dalībvalstu izvēlē uzskatāmi parāda to [dalībvalstu] rīcības brīvību, kas Komisijai ir jāievēro, veicot savu atbilstības pārbaudi. Tātad Komisija nepārkāpj vienlīdzīgas attieksmes principu, pieņemot dalībvalstu dažādās izvēles, ja vien tajās nav pārsniegtas rīcības brīvības robežas.

69. Tātad iebildums par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu ir jānoraida.

c) Par citām kritikām

70. Treškārt, ir jānoraida pārējie Komisijas pārmetumi.

71. Vispirms Komisija iebilst, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā savu judikatūru, pārsūdzētā sprieduma 117. un 118. punktā atbalstot neierobežotu iespēju veikt VSP grozījumus. Komisija uzskata, ka VSP, par kuru ir paziņots Komisijai, ir grozāms vienīgi tad, ja grozījums veicams saskaņā ar Komisijas lēmumu par tā noraidīšanu. Citādi kvotu tirdzniecības sistēma būtu apdraudēta un dalībvalstis tiktu mudinātas kavēt savu VSP paziņošanu vai arī paziņot nepilnīgus VSP, lai, iespējams, varētu izmantot labvēlīgākus datus. Šī kritika ir jānoraida, pat nepārbaudot tās pamatotību. Pat ja

6 — Skat. Komisijas 2001. gada 23. oktobra priekšlikuma COM(2001) 581 12. lappusi, no kuras izriet, ka piešķirto kvotu kopējā daudzuma noteikšana galvenokārt ir atstāta dalībvalstu ziņā, kurām tomēr ir jāievēro Direktīvas III pielikumā noteiktie kritēriji, un ka šos kritērijus Savienības likumdevējs vēlāk var grozīt, ņemot vērā pieredzi, kas gūta Direktīvas īstenošanā.

7 — Šajā kontekstā ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs ir grozījis tieši šo Direktīvas aspektu. Direktīvas 9. pants, ar grozījumiem, kas veikti saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvu 2009/29/EK, lai uzlabotu un paplašinātu Kopienas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu [Kopienas siltumnīcefekta gāzu] emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu (OV L 140, 63. lpp.), nosaka, ka ikgadējais Kopienai piešķirto kvotu apjoms, sākot ar 2013. gadu, lineāri samazinās par 1,74 % attiecībā pret gada vidējo kvotu kopapjomu, kuru dalībvalstis piešķirušas saskaņā ar Komisijas lēmumiem par to VSP laikposmā no 2008. gada līdz 2012. gadam, sākot ar laikposma vidu no 2008. līdz 2012. gadam.

8 — 2008. gada 16. decembra spriedums lietā C-127/07 *Arcelor Atlantique et Lorraine* u.c. (Krājums, I-9895. lpp., 23. un 26. punkts).

Komisijas kritika būtu pamatota, tā nebūtu uzskatāma par tādu, kas apstrīd Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru Komisijai ir pienākums kontrolēt Polijas Republikas VSP iekļauto datu atbilstību kritērijiem, kas norādīti Direktīvas III pielikumā, un tā nevarēja aprobežoties ar to, ka VSP iekļautos datus aizvietoja ar saviem datiem.

72. Turklāt Komisijas iebildums saistībā ar pretrunām Vispārējās tiesas pamatojumā pārsūdzētā sprieduma 113.–116. punktā, salīdzinot ar tās iepriekšējo viedokli, saskaņā ar kuru VSP izstrāde ir vienīgi dalībvalstu kompetencē, nav pamatots. Šajā pārsūdzētā sprieduma daļā Vispārējā tiesa vienīgi atgādināja, ka Komisijai ir pienākums ņemt vērā dalībvalsts iesniegtos atjauninātos datus. Tā neapšaubīja savu pozīciju, saskaņā ar kuru VSP izstrāde ir dalībvalstu kompetencē.

d) Secinājums

73. Iebildums par Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru Komisija ir pārkāpusi Direktīvas 9. panta 3. punktu, Polijas Republikas veikto analīzi aizstājot ar savējo, ir jānoraida kā nepamatots.

2) Par iebildumu par faktiskās situācijas neprecīzu interpretāciju

74. Komisija iebilst, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 100.–103. punktā ir neprecīzi interpretējusi faktisko situāciju, konstatējot, ka Komisija nevarēja VSP iekļautos datus aizstāt ar datiem, kas iegūti, izmantojot savu izvērtējuma metodi. Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka runa nebija par pašas Komisijas datiem un izvērtējuma metodēm. Dati par patieso CO_2 emisiju daudzumu esot dati, kuri saņemti tieši no Direktīvā minēto iekārtu operatoriem, pārbaudīti saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra Lēmumu 280/2004/EK par monitoringa mehānismu attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu [uz siltumnīcefekta gāzu] emisiju un par Kioto protokola īstenošanu Kopienā (OV L 49, 1. lpp.) un publicēti Kopienas neatkarīgo darījumu žurnālā un kurus Polijas Republika esot nosūtījusi papildus savam VSP. Iekšzemes kopprodukta (IKP) attīstības prognozes 2005.–2010. gadam pamatojās uz valstu statistiku, kas izstrādāta sadarbībā ar valstu ekspertiem.

75. Iebildums ir pieņemams. Lai gan faktu novērtējums pirmās instances tiesā nav tiesību jautājums, kas pakļauts Tiesas kontrolei, tā var kontrolēt tai iesniegto faktu vai pierādījumu elementu sagrozīšanu[9]. Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā precizējumus un strīdīgā lēmuma pamatojumu par tās izmantoto datu un metožu izcelsmi.

76. Tomēr šis iebildums nav pamatots. Tas pamatojas uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma 100.–103. punkta un 120. punkta izpratni. Pārmetot Komisijai, ka tā Polijas Republikas VSP izmantotos datus ir aizstājusi ar datiem, kurus tā ieguvusi, izmantojot pašas izvērtējuma metodi, Vispārējā tiesa nekritizēja Komisijas datu izvēli. Pārsūdzētā sprieduma 120. punktā tā skaidri ir norādījusi, ka nav pamata pieņemt lēmumu par Komisijas izvēles pareizību. Tātad Vispārējās tiesas iebildums attiecās nevis uz izvēli vai datu avotu, bet gan uz faktu, ka Komisija nav kontrolējusi Polijas VSP norādīto datu atbilstību Direktīvas III pielikumā norādītajiem kritērijiem.

C – *Par otro daļu saistībā ar Direktīvas mērķu neievērošanu*

77. Otrā pamata otrā daļa ir saistīta ar Direktīvas mērķu neievērošanu, interpretējot Komisijas kontroles pilnvaru nozīmi un apjomu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu.

9 — 1994. gada 2. marta spriedums lietā C-53/92 P *Hilti*/Komisija (*Recueil*, I-667. lpp., 42. punkts) un 2000. gada 30. marta spriedums lietā C-265/97 P *VBA/Florimex* u.c. (*Recueil*, I-2061. lpp., 139. punkts).

78. Šī daļa attiecas uz Vispārējās tiesas pamatojumu pārsūdzētā sprieduma 121.–131. punktā, kuros Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Komisija ir pārsniegusi savu kontroles pilnvaru robežas saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, strīdīgajā lēmumā norādot sadalāmo siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu kopējo daudzumu.

79. Komisija apgalvo, ka Direktīvas priekšmetu un mērķi nevar sasniegt, ja tai nav pilnvaru noteikt šādu maksimālo līmeni, un ka šāda pieeja ir attaisnojama procesuālās efektivitātes dēļ. Tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav pareizi saskatījusi atšķirību starp Komisijas noteikto maksimālo līmeni un dalībvalstu sadalāmo kvotu daudzumu.

80. Šī daļa nav pamatota.

81. Vispārējā tiesa pamatoti norādīja, ka Direktīva nepiešķir Komisijai pilnvaras noteikt ierobežojošu sadalāmo kvotu maksimālo daudzumu lēmumā par noraidījumu. Kā jau iepriekš ir norādīts, VSP izstrāde un galīgā lēmuma pieņemšana ir dalībvalstu kompetencē. Komisijas pilnvaras aprobežojas ar VSP atbilstības kontroli, ļaujot tai bloķēt VSP, kas neatbilst Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem un 10. panta noteikumiem. Tādēļ Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka Komisija faktiski aizvietoja Polijas Republiku, nosakot sadalāmo kvotu maksimālo daudzumu, tādā veidā ierobežojot dalībvalsts kompetenci.

82. Kritika, kuru Komisija izvirza pret Vispārējās tiesas pamatojumu, nav pārliecinoša.

83. Pirmkārt, ir jānoraida Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru tā nav ierobežojusi Polijas Republikas kompetenci atbilstoši Direktīvas 11. panta 2. punktam, nosakot sadalāmo kvotu maksimālo līmeni, jo Polijas Republikai joprojām palika iespēja noteikt sadalāmo kvotu kopējo daudzumu, kas ir vienāds vai mazāks par šo maksimālo līmeni. Ja Komisijai būtu šādas pilnvaras, tā pēc savas izvēles varētu noteikt datus un izvērtējuma metodes, kas dalībvalstīm jāievēro jautājumā par sadalāmo kvotu maksimālo līmeni. Direktīva tai nenosaka šādas pilnvaras, bet gan atstāj dalībvalstīm rīcības brīvību, izvēloties datus un izvērtējuma metodes.

84. Otrkārt, ir jānoraida Komisijas iebildums, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa nav pietiekami ņēmusi vērā nepieciešamību nodrošināt emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas efektīvu darbību. Kā jau iepriekš ir norādīts, no Direktīvas skaidri izriet Savienības likumdevēja griba uzticēt Komisijai vienīgi atbilstības kontroles pilnvaras. Ja arī tiek ņemta vērā tirdzniecības sistēmas efektīva darbība, tas Komisijai nepiešķir papildu pilnvaras *extra legem*.

85. Treškārt, Komisijas iebildums, saskaņā ar kuru būtu iespējams pierādīt *ex post*, ka Polijas Republikas VSP norādīto datu par CO**2** emisijām un ierosinātā sadalāmo kvotu kopējā daudzuma beznosacījuma atzīšana ne vien izraisītu rezultātu, kas ir pretējs Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritērijam, bet arī radītu CO_2 emisiju kvotu inflāciju tirgū, šķiet balstīts uz pārsūdzētā sprieduma kļūdainu interpretāciju. Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka Komisija var noraidīt VSP, kas neatbilst Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem, un tātad tā neuzskatīja, ka Komisijai ir beznosacījuma kārtā jāatzīst Polijas VSP iekļautie dati.

86. Ceturtkārt, Komisija apgalvo, ka Direktīvas 9. panta 3. punkta interpretāciju, saskaņā ar kuru tai būtu pilnvaras norādīt sadalāmo kvotu daudzuma maksimālo līmeni, attaisno rūpes par procesuālo efektivitāti. Tas palīdzētu izvairīties no atkārtotiem lēmumiem par VSP noraidīšanu sakarā ar neatbilstību Direktīvas III pielikuma kritērijiem un ļautu dalībvalstīm noteiktajos termiņos pieņemt galīgo lēmumu saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu. Šajā kontekstā Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā neatzina strīdīgā lēmuma 2. pantā norādītā maksimālā līmeņa juridisko nozīmi. Šās norādes dēļ tika ierobežotas tās lēmuma pieņemšanas pilnvaras. Norādot šo daudzumu, tai ir vienīgi pienākums pašai nenoraidīt grozīto VSP, ja šajā VSP norādītais kvotu daudzums ir mazāks vai vienāds ar kvotu maksimālo daudzumu, kas norādīts strīdīgajā lēmumā.

87. Arī šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

88. Vispirms ir jāatgādina, ka gadījumā, ja Komisija noraida VSP, attiecīgajai dalībvalstij ir pienākums grozīt savu VSP. Komisija šajā ziņā nevar aizstāt dalībvalsti un nevar pati grozīt dalībvalsts VSP.

89. Tomēr Direktīvas 9. panta 3. punkta trešajā teikumā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu nosaka Komisijai pienākumu norādīt iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka noraidītais VSP neatbilst Direktīvas III pielikumā norādītajiem kritērijiem un 10. panta noteikumiem [10].

90. Šajā direktīvā Komisijai nekas neliedz lēmuma par noraidīšanu pamatojumā noformulēt priekšlikumus un ieteikumus. Tā līdz ar to var norādīt sadalāmo kvotu līmeni, kuru tā uzskata par atbilstīgu Direktīvas III pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem, ar noteikumu, ka tas attiecīgajai dalībvalstij nav piemērojams obligātā kārtā. Ņemot vērā, ka dalībvalsts rīcībā ir samērā neliels laikposms, lai veiktu grozījumus noraidītajā VSP, šādu norādi var pamatot ar lojālas sadarbības principu.

91. Turklāt Komisija nepārsniedz savu kompetenci, kas tai uzticēta saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, ja tā lēmuma par noraidīšanu rezolutīvajā daļā paziņo, ka nenoraidīs grozīto VSP, ja tajā būs ņemti vērā ierosinājumi un ieteikumi, kas norādīti lēmumā par noraidīšanu. Šādu rīcību var pamatot ar lojālas sadarbības principu un ar procesuālās efektivitātes prasībām.

92. Savukārt Komisija pārsniedz tai Direktīvas 9. panta 3. punktā paredzēto kompetenci, lēmumā par noraidīšanu norādot obligātu kvotu maksimālo līmeni. Šādi rīkojoties, Komisija pārsniedz savas atbilstības kontroles robežas un ierobežo dalībvalstu kompetenci.

93. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa pamatoti ir konstatējusi, ka Komisija pārsniedza savu pilnvaru robežas, kas tai noteiktas saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu. Strīdīgā lēmuma saņēmējai Polijas Republikai bija jāņem vērā, ka strīdīgā lēmuma 2. pantā norādītajam kvotu maksimālajam līmenim bija saistošs raksturs. Strīdīgā lēmuma 3. panta 3. punktā Komisija precizēja, ka jebkādi citi VSP grozījumi, izņemot tos, kas pieprasīti 2. pantā, nebūs pieņemami. Grozījumi attiecībā uz sadalāmo kvotu maksimālo līmeni, kas bija paredzēti šajā pantā, pamatojās uz Komisijas izvēlētajiem datiem un izvērtējuma metodēm. Ņemot vērā, ka Komisija nebija izvērtējusi, vai dati, kurus Polijas Republika bija iekļāvusi savā VSP, bija atbilstoši Direktīvas III pielikumā norādītajiem kritērijiem, Polijas Republika nevarēja būt pārliecināta, ka Komisija izvērtēs datus, kas būs iekļauti tās grozītajā VSP, kurā nebūs ievērots maksimālais līmenis, kas norādīts lēmuma par noraidīšanu 2. pantā.

94. Tādēļ otrā pamata otrā daļa ir jānoraida.

D – *Secinājums*

95. Tādējādi otrais pamats ir jānoraida kopumā.

IX – Par trešo pamatu

96. Komisijas trešais pamats ir saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu (tagad LESD 296. pants) un Direktīvas 9. panta 3. punkta nepareizu interpretāciju.

10 — Šajā ziņā skat. šo secinājumu 107.–112. punktu.

97. Šis pamats attiecas uz Vispārējās tiesas pamatojumu pārsūdzētā sprieduma 138.–153. punktā, kuros Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu. Pārsūdzētā sprieduma 136.–143. punktā Vispārējā tiesa vispirms pievērsās pienākuma norādīt pamatojumu apjomam. Atgādinājusi judikatūru attiecībā uz EKL 253. pantu, tā norādīja, ka Komisijai saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu bija jāizskaidro, kādēļ VSP II izmantotie dati un metodes neatbilda Direktīvas III pielikumā norādītajiem kritērijiem. Tad pārsūdzētā sprieduma 144.–153. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisija nav izpildījusi šo pienākumu norādīt pamatojumu.

98. Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nepareizi interpretējusi pienākuma norādīt pamatojuma apjomu saskaņā ar EKL 253. pantu un Direktīvas 9. panta 3. punkta trešo teikumu. Tā norāda, ka tai ir pienākums pamatot lēmumu par noraidīšanu tā, lai saņēmējs to varētu saprast un Vispārējā tiesa varētu kontrolēt tā atbilstību tiesību normām. Komisija uzskata, ka strīdīgajā lēmumā norādītais pamatojums ir pietiekams, jo Polijas Republikas rīcībā bija papildu faktiskie un tiesību apstākļi.

A – *Par pamata iedarbības trūkumu*

99. Trešais pamats nav iedarbīgs. Lēmums atcelt strīdīgā lēmuma 1. panta 1. punktu, 2. panta 1. punktu un 3. panta 1. punktu, pirmkārt, balstās uz Vispārējās tiesas pamatojumu, kas norādīts pārsūdzētā sprieduma 70.–133. punktā, kuros Vispārējā tiesa konstatēja Komisijas kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz tās kontroles pilnvaru interpretāciju saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu. Šī pamatojuma daļa, kurā nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā[11], attaisno strīdīgā lēmuma iepriekšminēto noteikumu atcelšanu. Iespējama kļūda tiesību piemērošanā Vispārējās tiesas pakārtotajā pamatojumā par pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu neliek apšaubīt tās lēmumu.

B – *Par trešā pamata pamatotību*

100. Attiecībā uz trešā pamata pamatotību ir jānošķir pienākums norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu un saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu.

101. Pārsūdzētā sprieduma 153. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisija nav pildījusi tai uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu, precīzi nenorādot, vai šis konstatējums attiecas uz pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta trešo teikumu vai saskaņā ar EKL 253. pantu. Pārsūdzētā sprieduma 136.–138. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka EKL 253. pantā noteiktais pienākums norādīt pamatojumu ir vēlreiz apstiprināts Direktīvas 9. panta 3. punktā. Ņemot vērā saistību, kuru Vispārējā tiesa ir noteikusi starp šiem diviem pienākumiem norādīt pamatojumu, nevar tikt izslēgts, ka tās konstatējums attiecas ne tikai uz pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, bet arī saskaņā ar EKL 253. pantu.

102. Pretēji Vispārējās tiesas pieejai es uzskatu, ka šie divi pienākumi norādīt pamatojumu ir jānošķir. Manuprāt, Komisija nav pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas nostiprināts EKL 253. pantā, bet ir pārkāpusi pienākumu, kas paredzēts Direktīvas 9. panta 3. punkta trešajā teikumā.

1) Par pienākumu norādīt pamatojumu, kas nostiprināts EKL 253. pantā

103. Pienākums norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu liek iestādēm skaidri un nepārprotami pamatot savus tiesību aktus, lai tādējādi ieinteresētās personas varētu uzzināt, kāds ir veiktā pasākuma pamatojums, un aizstāvēt savas tiesības un lai Eiropas Savienības tiesas varētu veikt attiecīgu juridisko

11 — Skat. šo secinājumu 31.–95. punktu.

kontroli [12]. Pietiek ar to, ka pamatojums izriet no konteksta, kurā tiesību akts ir pieņemts, kā arī no tiesību normu kopuma, kas regulē attiecīgo jautājumu [13]. Tādēļ nav obligāti nepieciešams lēmuma pamatojumā norādīt visus faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas attiecas uz lietu [14].

104. Šajā gadījumā Komisija nav pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu. No strīdīgā lēmuma skaidri izriet, ka Komisija ir uzskatījusi, ka Direktīvas 9. panta 3. punkts atļauj tai noteikt kvotu maksimālo skaitu, pamatojoties uz pašas izvēlētiem datiem un izvērtējuma metodēm. Šāds strīdīgā lēmuma pamatojums ļāva Polijas Republikai saprast iemeslus, kuru dēļ Komisija pieņēma strīdīgo lēmumu, un Vispārējai tiesai ļāva kontrolēt tā atbilstību tiesību normām.

105. Savukārt tas, ka Komisija bija nepareizi interpretējusi savas pilnvaras saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu un ka tās pamatojumā bija atspoguļota šī kļūdainā interpretācija, nav pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums saskaņā ar EKL 253. pantu [15].

106. Tātad pārsūdzētā sprieduma pamatojumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Komisija ir pārkāpusi EKL 253. pantu.

2) Par pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta trešo teikumu

107. Savukārt man nešķiet, ka konstatējumā par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu būtu pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ciktāl runa ir par Direktīvas 9. panta 3. punktu.

108. No šā noteikuma formulējuma, loģiskā konteksta un mērķa izriet, ka to nevar interpretēt tāpat kā EKL 253. pantu. Kā jau ir norādīts iepriekš, ja Komisija noraida VSP, tas bloķē attiecīgās dalībvalsts iespēju pieņemt galīgo lēmumu un tai savs VSP ir jāgroza un jāpaziņo par savu VSP Komisijai samērā īsā laikposmā [16]. Tādējādi pienākums norādīt pamatojumu, kas noteikts Direktīvas 9. panta 3. punktā, ir jāinterpretē, ņemot vērā ierobežojumu laikā un lojālas sadarbības principu starp Komisiju un dalībvalstīm. No tā izriet, ka Direktīvas 9. panta 3. punkta trešais teikums Komisijai uzliek pienākumu sniegt dalībvalstij visus nepieciešamos norādījumus, lai tā spētu Direktīvā noteiktajos termiņos izstrādāt grozīto VSP un ziņot par to, kā arī pieņemt galīgo lēmumu.

109. Pretēji tam, ko tiesas sēdē apgalvoja Komisija, Direktīvas 9. panta 3. punkta trešajā teikumā noteiktais pienākums norādīt pamatojumu attiecas uz visiem Komisijas lēmumiem par noraidīšanu, nevis tikai uz otro lēmumu par noraidīšanu. Šāda interpretācija izriet no šā noteikuma formulējuma un mērķa.

110. Kā pārsūdzētā sprieduma 144.–153. punktā konstatēja Vispārējā tiesa, strīdīgā lēmuma pamatojums neatbilda Direktīvas 9. panta 3. punkta trešā teikuma prasībām. Ņemot vērā šā noteikuma mērķi, Komisijai vispirms bija jāizklāsta, kādēļ Polijas Republikas izmantotie dati un metode neatbilst Direktīvas III pielikuma kritērijiem. Taču Komisija aprobežojās vien ar to, ka pauda šaubas par Polijas Republikas VSP izmantoto datu ticamību un aizstāja Polijas Republikas izmantotos datus ar pašas izvēlētiem datiem, norādot, ka tās izvēlētie dati ir ticamāki. Šāds pamatojums neļāva Polijas Republikai saprast iemeslus, kuru dēļ tās izvēlētie dati un metodes neatbilst Direktīvas III pielikuma kritērijiem.

12 — 2000. gada 19. septembra spriedums lietā C-156/98 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-6857. lpp., 96. punkts).

13 — Turpat, 97. punkts.

14 — 2009. gada 2. decembra spriedums lietā C-89/08 P Komisija/Īrija u.c. (Krājums, I-11245. lpp., 77. punkts).

15 — 2003. gada 2. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P un C-180/01 P *International Power* u.c./Komisija (*Recueil*, I-11421. lpp., 134.–139. punkts).

16 — Skat. šo secinājumu 37.–39. punktu.

111. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, ne tas, ka Polijas Republika nosūtīja atjauninātu CO_2 emisiju pārskatu par 2005. gadu, ne apstāklis, ka Polijas Republikas rīcībā bija papildu faktiskie vai tiesību apstākļi, pateicoties Komisijas 2006. gada 29. novembra paziņojumam [17] un komitejas debatēm par klimata pārmaiņām, neatbrīvo to no pienākuma pierādīt, kādēļ dati, kurus Polijas Republika iekļāva VSP, neatbilda Direktīvas III pielikuma kritērijiem. Kā jau iepriekš ir izklāstīts [18], parametri, kas piemērojami, lai novērtētu, vai VSP atbilst Direktīvas III pielikumā norādītajiem kritērijiem, nav tikuši saskaņoti un Direktīvā Komisijai vai klimata pārmaiņu komitejai nav piešķirtas standartizācijas pilnvaras.

112. Ciktāl Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Komisija ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta trešo teikumu, tā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

C – *Secinājums*

113. Komisijas trešais pamats līdz ar to ir pamatots, ciktāl tas attiecas uz Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru Komisija ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas nostiprināts EKL 253. pantā. Tomēr trešais pamats nav apmierināms, pirmkārt, tādēļ, ka tas attiecas uz pārliecinošu pārsūdzētā sprieduma pamatu, un, otrkārt, tādēļ, ka tas nav pamatots attiecībā uz Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru Komisija ir pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, kas paredzēts Direktīvas 9. panta 3. punkta trešajā teikumā.

114. Tātad Komisijas trešais pamats ir jānoraida.

X – Par ceturto pamatu

115. Savā ceturtajā pamatā Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā uzskata, ka strīdīgā lēmuma noteikumi nav nodalāmi un ka tādēļ šis lēmums ir pilnībā jāatceļ.

116. Šis pamats attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 155.–163. punktu, kuros Vispārējā tiesa ir nolēmusi, ka daļēja strīdīgā lēmuma 1. panta 1. punkta, 2. panta 1. punkta un 3. panta 1. punkta atcelšana grozītu arī pārējo lēmuma noteikumu būtību.

117. Komisija uzskata, ka šie noteikumi bija nodalāmi no pārējā strīdīgā lēmuma. Tā uzskata, ka daļēja šo noteikumu atcelšana nepārvērstu strīdīgo lēmumu tādā lēmumā, kuru tā nebūtu vēlējusies pieņemt.

118. Ceturtais pamats ir jānoraida.

119. Saskaņā ar Tiesas judikatūru, lai varētu daļēji atcelt iestādes tiesību aktu, tā atceļamajiem noteikumiem ir jābūt nodalāmiem no pārējiem noteikumiem un šāda daļēja atcelšana nedrīkst grozīt tiesību akta būtību [19]. Tiesību akta būtība ir grozīta tad, ja tā autors, skatoties objektīvi, nebūtu pieņēmis šo tiesību aktu ar grozītu rezolutīvo daļu

17 — Paziņojums COM(2006) 725, galīgā redakcija, Padomei un Eiropas Parlamentam par valstu sadales plānu novērtēšanu siltumnīcefekta gāzu emisiju kvotu sadalei ES emisiju tirdzniecības sistēmas otrajā periodā. Paziņojums pievienots Komisijas 2006. gada 29. novembra lēmumiem par Vācijas, Grieķijas, Īrijas, Latvijas, Lietuvas, Luksemburgas, Maltas, Slovākijas, Zviedrijas un Apvienotās Karalistes valsts sadales plāniem saskaņā ar Direktīvu 2003/87.

18 — Skat. šo secinājumu 55. un 58. punktu.

19 — 2002. gada 10. decembra spriedums lietā C-29/99 Komisija/Padome (*Recueil*, I-11221. lpp., 45. punkts), 2003. gada 30. septembra spriedums lietā C-239/01 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-10333. lpp., 33. punkts) un 2005. gada 24. maija spriedums lietā C-244/03 Francija/Parlaments un Padome (Krājums, I-4021. lpp., 13. punkts).

120. Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka atsevišķa strīdīgā lēmuma 1. panta 1. punkta, 2. panta 1. punkta un 3. panta 1. punkta atcelšana būtu grozījusi tā būtību.

121. Pirmkārt, Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka strīdīgā lēmuma 1. un 2. panta atsevišķi punkti nav nodalāmi. Protams, šo pantu atsevišķie punkti attiecas uz dažādiem VSP aspektiem un dažādiem Direktīvas III pielikuma kritērijiem. Tomēr no strīdīgā lēmuma 1. un 2. panta struktūras izriet, ka to pirmā punkta daļēja atcelšana būtu grozījusi šo pantu būtību. Strīdīgā lēmuma 1. pantā bija ietverts izsmeļošs Komisijas iebildumu saraksts par Polijas Republikas VSP atbilstību Direktīvas III pielikumā norādītajiem kritērijiem. Kā Vispārējā tiesa bija konstatējusi, ja tiktu daļēji atcelts tikai tā 1. punkts, tas ierobežotu šo izsmeļošo sarakstu. Strīdīgā lēmuma 2. pantā bija iekļauta Komisijas apņemšanās necelt iebildumus pret Polijas Republikas VSP, ja tā grozītu savu VSP, ņemot vērā ieteikumus, kas iekļauti šā panta 1.–4. punktā. Tikai daļēji atceļot 1. punktu, tiktu samazināts to grozījumu skaits, kuru ietekmē tika izteikta Komisijas sākotnējā apņemšanās.

122. Gan no strīdīgā lēmuma, gan no Komisijas nostājas Vispārējā tiesā izriet, ka tā nebija gatava pieņemt tādu kvotu daudzumu, kādu Polijas Republika piedāvāja savā VSP, un ka Komisija to uzskatīja par pārmērīgu. To *ex post* apstiprināja apstāklis, ka Komisija pieņēma jaunu lēmumu, kurā tā noraidīja Polijas Republikas VSP galvenokārt tādēļ, ka kvotu maksimālais skaits neatbilda Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritērijam. Tādēļ Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka strīdīgā lēmuma daļēja 1. panta 1. punkta un 2. panta 1. punkta atcelšana būtu mainījusi tā būtību.

123. Otrkārt, Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka strīdīgā lēmuma 3. panta 3. punkts nav nodalāms no tā 1. un 2. panta. Starp šo noteikumu un strīdīgā lēmuma 1. un 2. pantu pastāv cieša saikne. Šis noteikums attiecas uz grozījumiem, kurus Komisija uzskata par nepieciešamiem, lai novērstu neatbilstības, kas konstatētas tā 1. pantā, bet kas atšķiras no Komisijas ierosinājumiem, kuri norādīti tā 2. pantā.

124. Treškārt, attiecībā uz strīdīgā lēmuma 3. panta 2. punkta, kas attiecas uz grozījumiem saistībā ar kvotām, kuras piešķirtas noteiktām iekārtām, nodalāmību ir jākonstatē, ka atsevišķa šās strīdīgā lēmuma daļas saglabāšana grozītu tā būtību. Kā ir iepriekš izklāstīts [20], dalībvalsts savu galīgo lēmumu var pamatot ar VSP, kuru Komisija nav apstrīdējusi, veicot kontroli atbilstoši Direktīvas 9. panta 3. punktam. Lēmums, kurā būtu saglabāts vienīgi strīdīgā lēmuma 3. panta 2. punkts, būtu lēmums, kurā Komisija nav cēlusi nevienu iebildumu par Direktīvas III pielikuma 1.–3., 5., 6., 10. un 12. kritēriju. Tātad Polijas Republika saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu varētu pamatot savu galīgo lēmumu ar sākotnējo VSP. Taču no strīdīgā lēmuma un no Komisijas nostājas Vispārējā tiesā izriet, ka tai nav bijis nodoms pieņemt šādu lēmumu.

125. Tātad Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatējot, ka strīdīgā lēmuma 1. panta 1. punkts, 2. panta 1. punkts un 3. panta 1. punkts nebija nodalāmi no pārējiem šā lēmuma noteikumiem.

126. Tātad Komisijas ceturtais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

XI – Par lūgumu izvērtēt citus prasības pieteikuma pamatus

127. Polijas Republika izteica lūgumu izvērtēt citus prasības pieteikuma pamatus gadījumā, ja Tiesa pilnībā nenoraidītu apelācijas sūdzību. Tā kā apelācijas sūdzība ir pilnībā jānoraida, šis lūgums nav jāizvērtē.

20 — Šo secinājumu 39. punkts.

XII – Secinājumi

128. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, piedāvāju Tiesai:

1) noraidīt Eiropas Komisijas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas 2009. gada 23. septembra spriedumu lietā T-183/07 Polija/Komisija;

2) piespriest Komisijai atlīdzināt Polijas Republikas tiesāšanās izdevumus un segt savus tiesāšanās izdevumus pašai;

3) piespriest Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei, Čehijas Republikai, Rumānijai un Dānijas Karalistei segt savus tiesāšanās izdevumus pašām.